

Kikuko Tsumura

Nicio slujbă
nu-i ușoară

Traducere din limba japoneză
și note de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2024

Cuprins

1. Slujba de supraveghere5
2. Slujba de la Departamentul de Creație
Publicitară al unei companii de transport 72
3. Slujba de scris texte pentru ambalajele
biscuiților din orez..... 153
4. Slujba de lipit afișe..... 236
5. Slujba ușoară dintr-o cabană
din pădurea mare..... 321

Patronul firmei, un bărbat care se apropia de șaptezeci de ani, mi-a prezentat compania cu mare entuziasm. Preț de o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva mă confunda cu reprezentantul vreunui supermarket care se ocupa de achiziții. Dar cum motto-ul firmei era „Ne dăm toată silința pentru fericirea clienților și a angajaților noștri!”, am tras concluzia că în postura de potențial angajat, intram în categoria celor pentru care se dădea „toată silința”.

— Mie îmi plac toate produsele noastre, dar dacă ar fi să aleg unul, l-aș alege pe cel cu gust de calamar și *mirin*.

Declarând asta, s-a întors spre coșul de pe birou, plin cu produsele firmei, a luat un snack mărișor ambalat individual și mi l-a întins. Am remarcat că era același sortiment despre care îmi povestise doamna Masakado. Am desfăcut mirată ambalajul și am dat din cap aprobator. Era într-adevăr mare. Aproape cât palma. Patronul mi-a explicat că snack-surile de orez ca acesta, prăjite în baie de ulei, aveau de obicei 4-5 cm diametru și, cu toate că erau atât de bune că îți venea să le mănânci non-stop, unii clienți le considerau enervante, pentru că trebuia să bage mâna în pungă după următorul. Cele mici nu

puteau fi ambalate individual iar cele mari erau mai bune pentru că dura mai mult să le termini și puteai să le mănânci din ambalaj, așa că nu te mai murdăreai pe mâini. În plus, a continuat patronul, aroma de calamar și *mirin* fusese asociată de obicei cu produsele din amidon, dar compania descoperise între timp că mulți clienți și-o doreau și la produsele din orez prăjit, iar firma aceasta era singura care oferea astfel de produse. În timp ce-l ascultam, mi-am dat seama că snackul pe care tocmai îl mâncasem era destul de gustos.

— Pentru că e așa mare, se poate mânca cu sos *okonomiyaki*¹ sau cu maioneză. Poți să faci tot felul de combinații.

A continuat spunându-mi că pe site-ul firmei existau tot felul de rețete cu fâșii de alge sau cu fulgi de pește. Mai puteai să-i zdrobești, să-i presari peste orez și să adaugi ceai verde, obținând astfel o versiune originală de *ochazuke*². Iar faptul că erau ambalați individual îți oferea posibilitatea să-i zdrobești înainte să-i desfaci, mi-a mai spus patronul, ca și cum ar fi povestit ceva de-a dreptul minunat.

-
1. Mâncare japoneză care are la bază un aluat asemănător celui de clătite, în care se adaugă varză tocată și alte ingrediente.
 2. Mâncare japoneză din ceai verde turnat peste orez gătit.

— Ți i-aș recomanda și pe cei cu gust de *nattō*¹ și brânză.

A scos un biscuit din coș și mi l-a pus înaintea.

De data asta era un biscuit subțire, presărat cu brânză și boabe de soia.

— Alegem cu grijă tipul de *nattō* folosit. Ne asigurăm că e cel mai puțin mirositor dintre toate sortimentele existente pe piață. Produsul acesta are mulți fani înflăcărați și, o dată pe an, scoatem o ediție limitată cu *wasabi*, iar reacția clienților este din ce în ce mai bună. De fapt, toți biscuiții noștri sunt excelenți. Producem și vindem genul de snackuri pe care am vrea și noi să le mâncăm, a spus cu mândrie.

Biscuiții cu *nattō* și brânză erau bunicei. Chiar foarte buni, aș zice. Patronul avea toate motivele să se umfle în pene.

— Nu se poate ca atunci când mănânci biscuiți de orez să nu te bucuri de ei.

— Da, asta așa e.

— Încercăm să obținem un produs pe care clienții să-l considere gustos și să se bucure de experiența de a-l mânca. Pe lângă asta, ne dorim să simtă că au câștigat ceva. Uită-te puțin pe spatele pachetului, nu la partea cu logo-ul firmei.

1. Mâncare tradițională japoneză din boabe de soia fermentate.

Ușor surprinsă de schimbarea bruscă din tonul vocii sale, am întors pachetul pe care-l țineam în mână. Cuvintele „Manuscrisul Voynich“ mi-au atras atenția. Parcă nu se potriveau deloc cu conținutul.

Misterele lumii (17): Manuscrisul Voynich

Manuscrisul folosește un sistem de scriere necunoscut și a fost descoperit în Italia, în 1912. Cuprinde ilustrații cu plante și femei, dar nimeni nu a reușit să-l descifreze până acum. Se presupune că ar fi un cod, o notație muzicală sau că nu ar însemna de fapt nimic.

Eram convinsă că mai auzisem de Manuscrisul Voynich, dar cu siguranță nu era genul de informație pe care te așteptai s-o găsești pe un pachet de biscuiți. Informația fusese marcată cu numărul 17, așa că am mai luat un biscuit din coș și am văzut că acesta avea numărul 6: Diavolul din Jersey. Ultimul pachetel din coș avea numărul 13: Colonia Roanoke.

— Ei, ce zici? Sunt distractive și îți oferă sentimentul că ai învățat ceva. N-am dreptate? m-a întrebat patronul cu un licăr de mândrie în priviri.

— Da, așa cred, i-am răspuns luată pe sus de entuziasmul lui debordant.

— Uite aici! mi-a spus și am întors pachetul biscuiților cu *nattō* și brânză.

„Plante otrăvitoare din Japonia. Nr. 7: Narcisa“. Textul atrăgea atenția cititorilor să nu confunde narcisele cu arpagicul chinezesc. Oare comisese careva

o astfel de confuzie? Pe un alt pachet scria „Plante otrăvitoare din Japonia. Nr. 9: Anasonul stelat“ și te informa că anasonul japonez otrăvitor seamănă cu varianta comestibilă, dar că mirosul celui dintâi e amarui, în timp ce mirosul celui comestibil e dulceag.

— Vrem ca oamenii să se bucure chiar și de ambalaj. Să le dăm mamelor ocazia să-i învețe ceva pe copii, să oferim o temă de conversație îndrăgostiților care ies la o întâlnire și nu mai știu ce să-și spună unul altuia sau să oferim un prilej de meditație cuiva care se relaxează de unul singur.

— Aha.

Nu era deloc o idee rea. Alegerea unor teme precum Diavolul din Jersey și plantele otrăvitoare era într-adevăr surprinzătoare, dar îmi dădeam seama că astfel de informații pline de mister generau niște conversații delicioase. Nu eram sigură că mamele voiau să-și învețe copiii astfel de lucruri, dar mie mi-ar fi plăcut să aud povești despre cele șapte minuni ale lumii sau despre plante otrăvitoare în locul poveștilor despre destinații turistice faimoase sau flori de sezon. Aveam impresia că nici predecesorul meu de patruzeci și trei de ani, nici patronul nu aveau în vocabular cuvântul „inofensiv“.

Patronul răscolea prin coș, fiind cât pe ce să-l răstoarne în timp ce scotea pachetul după pachetul: „Asta e seria noastră cu dictatori. A fost un mare succes în mediul online“, „Asta e seria cu rețete în

șase secunde. Are rețete pe care le poți citi în șase secunde“.

— Să știi că am avut pe cineva în poziția asta, dar a început să-și caute o soție când a plecat în vacanță. A găsit o femeie care l-a înșelat, și asta i-a declanșat o depresie, așa că a luat o pauză. Sper ca dumneata să umpli golul lăsat în urmă de el cu experiența și realizările obținute la firma de transport.

— Majoritatea reclamelor distribuite în autobuzele Albatros au fost realizate de colega mea care avea mai multă experiență în domeniu. Eu lucram mai mult în spatele cortinei...

Știam că scrierea de reclame intra cumva în categoria treburilor „din spatele cortinei“, dar când venea vorba de experiență, doamna Eriguchi era cu mult peste mine. Simțeam că nu puteam să accept pur și simplu laudele patronului.

— Dar dumneata ai fost cea care a scris reclamele pentru Baifūan și pentru Școala de Pian Morimura, nu-i așa? Și pentru Institutul de Astrologie Étoile și pentru Laboratorul de Salată ZOZO, nu-i așa? Și pentru Clinica de Hematologie Ishikawa și multe altele.

— Mda, asta așa e...

Era măgulitor să-l aud cum înșira lista sarcinilor pe care le dusesem la capăt și, dintr-odată, m-am simțit mult mai optimistă.